

عنوان مقاله:

برآورد ترکیب پذیری و اثر ژن برای تراکم دانه در برنج (*Oryza sativa* L).

محل انتشار:

پژوهشنامه اصلاح گیاهان زراعی، دوره 1، شماره 3 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

ناد علی باقری

ناد علی بابائیان جلو دار

حسن نتاج

پاشا

خلاصه مقاله:

اثر ترکیب پذیری عمومی و خصوصی و نحوه عمل ژن ها برای صفت تراکم دانه در برنج مورد مطالعه قرار گرفت. ژنوتیپهای برنج شامل حسنی، دیلمانی، شصتک محمدی، سنگ طارم و دائی شصتک که بصورت طرح دای آلل یکطرفه تلاقی داده شدند. در بهار سال ۱۳۸۴ بذر ۱۰ هیبرید نسل F۱ به همراه ۵ والد آنها در قالب طرح بلوک های کامل تصادفی با ۳ تکرار در مزرعه تحقیقاتی دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری کشت گردید. نتایج نشان داد که بین ترکیب پذیری عمومی و خصوصی صفت مورد مطالعه اختلاف معنی داری وجود دارد، این مطلب بدین معنی است که هم اثر افزایشی ژن و هم اثر غیر افزایشی ژن در توارث صفت تراکم دانه در برنج وجود دارد. همچنین نتایج نشان داد انتخاب برای صفت تراکم دانه نمی تواند زیاد موفقیت آمیز باشد، زیرا این صفت عمدتاً توسط اثر غیر افزایشی ژن ها کنترل می شود، بنابراین روش اصلاحی مناسب برای این صفت می تواند تولید واریته هیبرید و استفاده از پدیده هتروزیس باشد. در این مطالعه تجزیه و تحلیل گرافیکی نشان داد که تراکم دانه تحت تاثیر اثر فوق غالبیت ژن ها قرار دارد. همچنین رقم دائی شصتک بعنوان والد دهنده از پتانسیل خوبی برای تراکم دانه برخوردار بود.

کلمات کلیدی:

ترکیب پذیری، تراکم دانه، تجزیه دای آلل، برنج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1285046>

